

[Ømann.]

os på et retfærdigt og gennem årene uforanderligt grundlag og blot diskutere, hvad der finanspolitisk var forsvarligt at ansætte som udskrivningsprocent.

Hertil kan man så føje, at regeringen åbenbart heller ikke synes, at endemålet er nået med hensyn til skalasystem og progression, for nu piller man jo ved dette system, som ellers efter udskrivningslovens hensigt skulle ligge fast i den permanente udskrivningslov, som ikke er til behandling her i dag. Ved at man introducerer et tillæg til folkepensionen på 1 pct. og samtidig nedsætter udskrivningsprocenten, bliver den samlede vægt af indkomstbeskatningen efter de forelagte beregninger praktisk talt den samme, men ved denne manipulation forskyder man byrdefordelingen: en del af den progressive beskatning gør man til proportionalbeskatning, og derved lader man den dyre ende af indkomsterne slippe relativt billigere. Man laver altså om på den fastlagte skala, der jo nok kunne trænge til korrektioner, men så sandelig ikke i den ende. Det er de jævne arbejdsindkomster, der kunne trænge til en lettelse, fordi tiden er gået og stigningen på de nedre trin er blevet stærkere end i 1967 tilsigtet, da denne skala blev konstrueret, på grund af den prisudvikling og pengeudvikling, der har fundet sted.

Når nu regeringen tillige lader forstå, at flere opgaver skal overlades kommunerne og dermed en større andel af de samlede indkomstskatter, vil det virke på akkurat samme måde, fordi også de kommunale skatter er proportionale ligesom folkepensionsbidraget.

Der er altså grund til at følge denne udvikling og drage dens virkninger frem i lyset. Jeg synes ikke, det tjener noget formål at henvise til, hvad socialdemokraterne tidligere har foreslået af pensionsforslag. Det, det drejer sig om i dag, er at diskutere, om man fra regeringens side vil gå ind for, at progressionen skal nedsættes, eller man ikke vil. Hvis man vil opretholde den progression, man har, må man rette på skalaen, samtidig med at man fører nogle skatter over til proportionalbeskatningen. Det er vores problem, og jeg forstår på i hvert fald det, hr. Poul Schlüter gav udtryk for, at regeringen vil have progressionen dæmpet.

Men hvis man nu gik med på spøgen uanset det skattegrundlag, vi arbejder på, og gav sig til at diskutere, hvilken udskrivningsprocent det ville være rigtigt for samfundet at fastsætte, ja, så står vi i en meget dårlig situation. Det, det her drejer sig om, er jo indkomståret 1971. Tidligere var det sådan, at vi i marts måned fastlagde skatterne for det kommende udskrivningsår, og det vil sige det umiddelbart følgende finansår.

Hvad kan vi fornuftigvis på indeværende tidspunkt vide om, hvordan situationen vil være i 1971? Hvad kan vi forudse om udenlandske konjunkturer og om bytteforholdet, om virkninger af statsbudgettets ekspansion, om prisudviklingen, om byggeriets forløb? Om disse ting ville vi dog alt andet lige — også selv om vi til den tid stadig havde denne, hvad økonomisk politik angår, noget uberegnelige regering — vide en hel del mere i september måned.

Det er dog vist for øvrigt en skandale, at indførelsen af et moderne maskinel system skal beyirke, at der principielt må træffes dårligere politiske beslutninger om den økonomiske styring. Den irritation, vi vist alle efterhånden føler ved EDB-tyranniet, bør dog vist nu efterhånden slå ud i en konstruktiv analyse af, hvordan vi kan få de politiske beslutninger på klos hold af den virkelighed, de skal gælde for. Vi kan vel simpelt hen ikke finde os i, at et hvilket som helst ønske om reformer på skattelovgivningens område mødes med en fra maskinel hold fremsat beklagelse af, at det desværre er for sent. Man har fornemmelsen af, at skal man foretage ændringer i skattelovgivningen, der skal gælde for 1972, ja, så skal man helst allerede være på vej i denne samling og i hvert fald til efteråret.

Men nu om udskrivningsprocenten: er den for høj? Ja, regeringen har det jo let, hvad dette angår, og det fremgik sandelig også af hr. Poul Schlüters indlæg her. Det var et mærkeligt finanspolitisk indlæg. Det blev først slået fast, at målsætningen var et uændret skattetryk, men uden at man overhovedet talte om den sag, der senere i dag skal til behandling her i salen, nemlig spørgsmålet om meromsen. Men der er så sandelig da ikke tale om noget uændret skattetryk, når man vil opkræve 1½ milliard kr. mere i moms; de to ting hører nøje